

Anna

(L. Gréta Fábryová)

Anna milovala hory, modrú oblohu, trblietajúci sa sneh. Z času na čas, sa jej takto podarilo dostať sa z Popradu a vyvetrať sa. Ráno bývalo v Tatrách málo ľudí. Zaklonila hlavu a nechala lúče slnka, aby jej zohrievali tvár.

Bola spokojná, keď bola sama.

Už v sedemnástich bola skvelá lyžiarka. Mala skvelého učiteľa lyžovania. Ešte teraz sa musela usmiať pri spomienke, ako bola schopná celý deň stráviť na zjazdovke alebo prejsť celé kilometre na bežkách, len aby mohla byť v jeho blízkosti. Za takých okolností by sa naučil dobre lyžovať aj šimpanz, hovorievala si sama pre seba, aby trochu zľahčila neprijemnú situáciu, v akej sa ocitla. Vždy je to trápne, keď žena chce muža a nie naopak. Vystúpila z kabínky, zapla si lyže a tešila sa.

Spustila sa dolu s veľkým pôžitkom. Letela na lyžiach a cítila sa slobodná.

Keď bola v dolnej tretine svahu, niekto jej prekrižil dráhu a ona musela prudko brzdiť.

Idiot. Lyžiar sa dvíhal zo zeme, očividne mu vyplo viazanie. Anna sa zviezla k jeho vypnutej lyži a počkala, kým sa muž dostane k nej.

„Prepáčte, veľmi sa vám ospravedlňujem“. Anna by ten úsmev spoznala aj v dave ľudí, nieto takto tvárou v tvár.

„Ahoj Stano, čo si zabudol lyžovať?“ zložila si slnečné okuliare a usmiala sa.

„Nevieš použiť hrany?“ pridala jeho obľúbenú frázu.

„Anka?“

„Kde sa tu berieš? Odišla si predsa do zahraničia.“

„No, ale vrátila som sa. Už pár rokov som tu.“

„Dáme kávu?“

Anna neprotestovala.

Po káve lyžovali. Ako o život. Súperili, kto bude lepšie hraniť, kto zíde kopec čistejším štýlom, kto bude rýchlejšie dole. Bavilo ich to.

Stanovi sa zdala očarujúca. Pred 20-timi rokmi to bolo dievča. Rokmi sa z nej stala silná osobnosť.

„A čo takto večera?“ „Som tu v Lomnici ubytovaný“. Neodpovedala. Uložila si lyžiarky do batoha a čistila lyže od primrznutého snehu. Po toľkých drinkoch, ktoré s ním v bufete dnes vypila, už nemala potrebu veľmi hovoriť.

Anna považovala niektoré veci z minulosti za dávno uzavreté. Ale zabávala sa. Bola zvedavá, kam až to môže zájsť, napriek tomu, že vo svojich tridsiatich siedmych rokoch, mala už svoj život pevne ukotvený.

V Stanovom penzióne bolo útulne. Príjemná hudba, lahodné jedlo a pitie, úsmevy, dotyky, komplimenty. „Vyzeráš úžasne. Si úžasne vyšportovaná, krajšia ako pred rokmi“ hovoril Stano a Anna sa smiala. V duchu si hovorila, že keby ktokoľvek behal každý deň 10 km a tri-krát do týždňa mučil telo v posilňovni, vyzeral by rovnako dobre ako ona. Odjakživa mala v sebe železnú disciplínu. Bez pevnej vôle by v živote nič nedosiahla. Len máločo sa jej nevydarilo podľa plánov. Napríklad vzťah so Stanom. Zdalo sa jej komické, že teraz chce získať niečo, čo kedysi odmietal. Šepkal jej do uší presne tie vety, ktoré chcela počúvať ako 17-ročná. Teraz jej pripadali smiešne.

„Anna, spíš?“ začula hlas. „Nie. Len si vychutnávam tatranský vzduch“.

„Nie je ti zima?“ otvorila oči a zavrtela hlavou. Niekedy ju vyčerpávalo hovoriť. Roman sa dotkol jej tváre a nespokojne pokrčil nos.

„Už by sme mali ísť“. Nemalo zmysel protestovať. Vzal ju do náručia a usadil do auta. Povolenie na mimoriadne parkovanie vybavil hneď po nehode. Škaredá nálepka ZŤP, ktorú vycapil na zadné sklo, Annu desila aj v snoch. Aj teraz by ju najradšej strhla. Dokázala by to možno aj zubami, hocako. Nenávidela tú nálepku, Kainovo znamenie, zástavu, veštiacu už z diaľky príslušnosť k niečomu podradnému. Nenávidela všetkých zdravých ľudí, ktorý získali tento znak imobility len tak. Len preto, aby mohli hocikde parkovať, aby mali úľavy a výhody, najradšej by im zakričala, chcete si to vymeniť?, tak poďte, nech sa páči, vymeňte sa so mnou. Všetky tie reči, že načo je všade toľko parkovacích miest, pred Tescom a pred poštou a všade, posadila by všetkých tých nespokojencov na jeden deň namiesto seba. Alebo by všetkým tým sebavedomým premúdrelým hlupákom vykričala, aké to je sedieť a nemôcť sa ani pohnúť, vykričala by im do očí, čo si myslí o tom ich protekčnom parkovaní a protekčnom bytí, nech si nemyslia, že všetko bude tak, ako si teraz predstavujú, na každého raz dôjde... ..

Ale Anna nekričala. Zvykla si mlčať. Nepohla nikdy ani obovom, celý tento prekliaty rok sa len usmievala a unikala do svojho vlastného sveta. To bola jej jediná zbraň.

Roman sa vrátil po vozík a bez toho, aby na ňu čo len mrkol okom, prudko vyrazil na cestu. Vycítila, že sa hnevá. Mala svoje tajomstvá a on mal pocit, že má na ne právo. Bol presvedčený, že má právo na všetko, veď sa jej predsa obetoval. On taký fešák, zdravý,

schopný, perspektívny a ona, ach, chúd'atko, už nikdy nebude chodiť, a ovláda si len trochu jednu ruku, no povedzte, také nešťastie. Nikto nemôže tušiť, ako je to naozaj. Ako ju má konečne tam, kde ju chcel vždy mať. Vždy ju chcel vlastniť. Rozhodovať o nej a za ňu. A ona s ním bojovala. Bol to tuhý boj.

„Na čo máš chuť?“ „Prečo sa mračíš?“ „Nad čím toľko rozmýšľaš?“ dokolečka dokola. Každý deň poslušne odpovedať s dobre premysleným výrazom na tvári. Nechce mu darovať ani set. Stala sa od neho závislá. Ale nie úplne. Z duše nedá ani kúsok, tak sa rozhodla ešte v nemocnici, keď nad ňou všetci nariekali, mama jej hladkala tvár a Anna vedela, že je v pasci. Primár jej ani nemusel ukázať rontgeny. Hneď ako sa prebrala z narkózy, bolo jej všetko jasné. Prečítala si to v Romanových očiach. Nebola tam ľútosť, ale víťazstvo. Zvažovala, či by nemala požiadať mamu, nech si ju vezme k sebe, ved' koniec koncov nebola za Romana ani vydatá, nikdy mu nepovedala svoje áno, držala ho roky v šachu, nedovolila mu, aby sa od nej odpútal, ale nechcela byť ani jeho zákonitou, držala ho ako medveďa na reťazi. Možno sa chcela pomstiť. Stano jej kedysi uštedril úder a Anna už nechcela dostať ďalší.

Nakoniec sa v nemocnici rozhodla inak. Videla, ako sa Roman vyžíva v role obetavého opatrovateľa a tak ho nechala. A dúfala. Každý deň dúfala, že príde chvíľa, keď v ostražitosti poľaví. Stačilo by možno pár minút jeho nepozornosti. A ona by mohla byť opäť slobodná. Ako kedysi.

Email: info@pplitklub.sk, web: <https://www.pplitklub.sk>

Všetky práva vyhradené. Akúkoľvek časť textu nie je možné použiť alebo akýmkoľvek spôsobom ďalej šíriť bez písomného súhlasu autora.